

ХІІІ.

ЗА РЪЦЕ ТЕ, ПРЪСТИ ТЕ И НОКТИ ТЕ.

Треба да си миеме ръцете сѣка сутрень, предъ еденѣ то и послѣ, и сѣкога кога то сѣ нечисти, зашто то нечистота та е нестерпима: Не треба никога, като ги омиеме да ги обжрваме со сѣ дрехите си и со сѣ друго нѣкое нѣщо, дѣто не е за тая работа.

Дѣца та обичатъ да хващатъ сѣ ръцѣ те си дрехити и други нѣща кои то имѣ сѣ угодни; треба да имѣ исправиме тоя сѣрбелъ и да ги научиме да хващатъ со сѣ очите си онова кое то видятъ.

Треба да си даваме ръката единѣ на други само кога то сме въ равно состояніе или имаме тесно пріятелство: това е знакъ на миръ и добродѣяніе; една непростена грубость е да хващаме ръката на нѣкой почтенѣ челоуѣкъ: ако той си подаде ръката треба да я приедемe со сѣ честь, треба да вардиме да не си подадеме лѣва та.

Кога подадемъ нѣкому ръката за пріятелство, треба да извадиме ръкавиците и да я држиме гола: но кога си подаваме ръката на една Госпожа, допростено е со сѣ ръкавици.

Да показваме со сѣ пръсть, отъ далечъ или отъ близо, челоуѣкъ тѣ кому то хортуваме, да си теглимe пръстите, да ги правиме да пукатъ, е голѣмо злонаравіе.

Треба да си рѣжиме ногтите сѣга сѣ тога сѣ, но не предъ хора та; треба да ги рѣжиме со сѣ ножници, а не со сѣ ножъ: една грубость непростена е да ги ядемe со сѣ зѣбите си, да ги забиваме въ нѣкой овошка или друго какво да е нѣщо.